

SILNÉ ŽENY

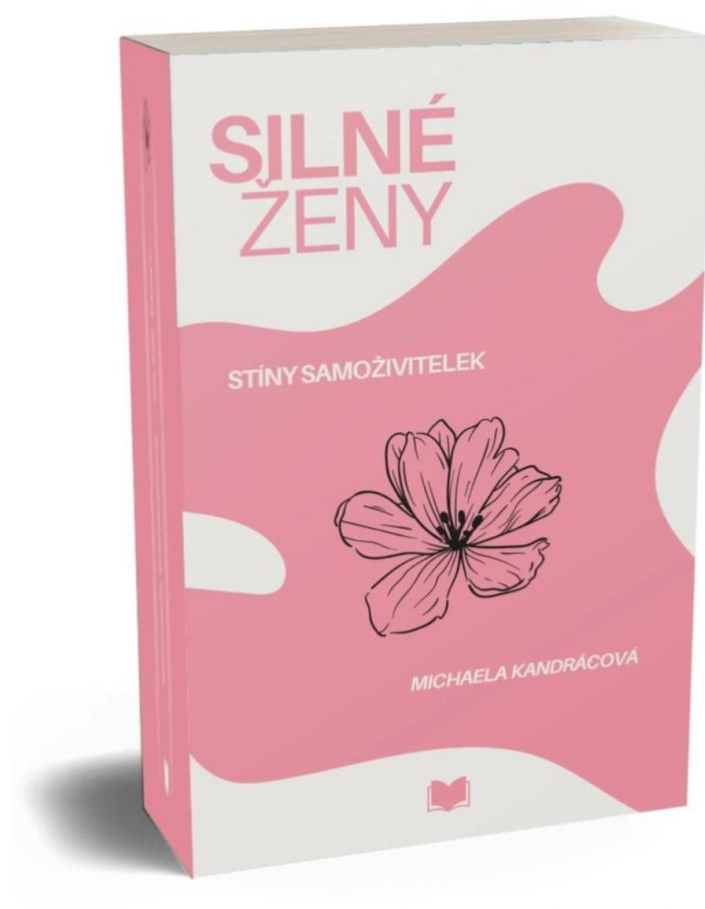
- Stíny samoživitelek -

PŘÍBĚHY TŘÍ ŽEN RŮZNÝCH OSUDŮ A CHARAKTERŮ
| MICHAELA KANDRÁČKOVÁ |

Je to příběh. Ale mohl by být i tvůj.

*„Pro každou ženu, která si myslí, že už to dál nezvládne – ale
přesto ráno vstane.“*

Úvod:

Kapitoly:

Část první: Začátek konce

1. Kapitola první: Láska, nebo peníze?

Příběh první: Mia a Robert.

Příběh druhý: Alex a Šimona.

Příběh třetí: Julie a Tom.

2. Kapitola druhá: Příběh v růžovém.

3. Kapitola třetí: 5 signálů, kdy poznáte, že to nefunguje.

4. Kapitola čtvrtá: Zpátky k sobě.

5. Kapitola pátá: Rozum a cit.

6. Kapitola šestá: Odvaha znovu žít.

7. Kapitola sedmá: Změna v kurzu.

8. Kapitola osmá: O čem se nemluví.

9. Kapitola devátá: Každý má právo na lásku.

10. Kapitola desátá: Autogramiáda tří srdcí.

Část druhá: Nový život

11. Kapitola jedenáctá: Jak přežít rozvod a nezbláznit se?

12. Kapitola dvanáctá: Toskánské víno, ženy a nový dech života

13. Kapitola třináctá: Jít dál bez výčitek.

14. Kapitola čtrnáctá: Nové kořeny

15. Kapitola patnáctá: Stíny samozivitelek.

16. Kapitola šestnáctá: Návrat domů.

17. Kapitola sedmnáctá: Cesty zpátky vedou ku předu.
18. Kapitola osmnáctá: Žít naplno
19. Kapitola devatenáct: Stíny minulosti
20. Kapitola dvacátá: Když ticho bolí víc než slova
21. Kapitola dvacet jedna: Některé věci bolí i v ráji
22. Kapitola dvacet dva: Mezi sluncem, vinicemi a odpuštěním.
23. Kapitola dvacet tři: Zrození.
24. Kapitola dvacet čtyři: Hotel života.
25. Kapitola dvacet pět: Nový vítr
26. Kapitola dvacet šest: Všechno, co jsme kdy chtěly.
27. Kapitola dvacet sedm: Nový začátek, nový život.
28. Kapitola dvacet osm: Moře svobody
29. Kapitola dvacet devět: Slavnost v Puglii.

Závěr knihy: Silné ženy: Stíny samoživitelek.

Poselství pro každou matku-samoživitelku.

Úvod:

Silné ženy jsou jako superhrdinky bez pláštěnky. Mají sílu v sobě, která jim umožňuje zvedat těžké věci, odolávat tlaku a nebojovat s pavouky ve vaně. Jsou to bojovnice, které se nepřetržitě zaplétají do kabátu, protože chtějí jen uvázat tkaničku. Tyhle ženy nemají strach postavit se za svými názory a zkusit cokoliv. Když potřebují řešení problému, prostě si ho vyřeší samy. A to samozřejmě s grácií, které jsou jim vlastní.

O čem nemluvíme? Nemluvíme o tom, jak těžké je být na vše sami. Být samoživitelkami není vždy tak snadné, jak se na první pohled zdá. Sami se utápíme v myšlenkách, krásných fotkách na Facebooku, ale reálný život nežijeme. Budu Vám vyprávět příběhy, reálné příběhy žen, které chtěly, nebo nechtěly žít samy.

Proč stále přemýšlíme, přemýšlíme nad tím, co udělat, co neudělat, proč se honíme za sny, které nejsou naše? Proč žijeme životy jiných, a ne ty své životy? Závist je dnes na denním pořádku, ale přemýšleli jste někdy proč to tak je? Možná je všeho dostatek, možná není, ale stále věřím na pohádky a na šťastné konce Budu Vám tedy vyprávět tři pohádky a možná budou mít i šťastné konce...

Nevybraly si to.

Nevysnily si v dívčích snech roli hrdinek všedního dne, vyčerpaných bojovnic s jednou rukou objímající dítě a druhou odrážející svět. Ale přijaly to. A nesly. A nesou.

Každá jinak.

Jedna s hrdým pohledem a skřípající páteří, co ráno vstává o hodinu dřív, aby nikdo neviděl její slzy v koupelně.

Druhá s tichem v očích, co mluví víc než slova, a třetí se smíchem ostrým jako břitva, kterým se brání před opovržením i sebelítostí.

Tahle kniha není o dokonalých ženách. Je o skutečných.

O těch, které by si zasloužily dovolenou, květiny, náruč – a místo toho dostávají dopisy z úřadů, soudní rozhodnutí a únorové chřipky.

Je o láskách, které se rozpadly, ale zanechaly život. O životech, které se zlomily, ale nezhasly. O stínech, které padly – a o světle, které si samy rozsvítily.

Je to příběh. Ale mohl by být i tvůj.

Kapitola první: Láska nebo peníze?

Vstupte do světa silných žen, superhrdinek bez pláštěnky, které jsou neúnavně odhodlané a nezdolné. Toto jsou ženy, které jsou připraveny vzít život do svých rukou, ať je to jakkoli těžké. Ale toto nejsou jen příběhy o síle a odolnosti – jsou to také příběhy o samotě, o neviditelných stínech, které nás obklopují.

Chceme se podívat za kulisy. Za ty úsměvy na fotkách na Facebooku, za tu grácií, kterou všechny vidíme a obdivujeme. Chceme se podívat na pravdu o ženách, které jsou samy za sebe. Samoživitelky, které musí čelit těžkostem, které přináší samota. Které musí najít své vlastní řešení, protože nikdo jiný to za ně neudělá.

Nelžeme si. To není jednoduché. A není to ani vždy tak, jak se na první pohled zdá. Ale to je právě důvod, proč je potřeba mluvit o těchto ženách a příbězích, které žijí. Protože jsou podstatou naší společnosti, neviditelným základem, který drží všechno pohromadě. Proč je tak těžké žít svůj vlastní život? Proč se honíme za sny, které nejsou naše? Proč si dovolíme být ovlivněni závistí a srovnáváním se s ostatními? Pravda je, že jsme často svázaní těmito otázkami, místo aby nám sloužily jako průvodci na naší cestě k samostatnosti a síle. V této knize vám představím příběhy těchto silných žen, jejich boje, výhry a porážky. Budeme se zamýšlet nad tím, jak se stát silnou ženou, jak překonat stíny samoty a jak najít vlastní cestu v životě. A doufejme, že vás tyto příběhy inspirují, motivují a poskytnou vám sílu, kterou potřebujete k tomu, abyste byli silné a samostatné ženy. Nakonec je důležité si uvědomit, že každý z nás má schopnost stát se kolem ženou. Stačí jen přijmout výzvy, které život před nás postaví a vytrvat.

Příběh první: Mia a Robert.

Mia, ach, nádherná Mia. Její srdce bylo plné zmatku, když stála před obchodem a nedokázala přestat směle hledět na luxusní černé šaty

návrhářky Beáty Rajske, které byly na výloze v Pařížské ulici. Byly tak poutavé, že ji přitahovaly jako magnet. Cítila, že po nich všechno ve svém nitru touží, že je musí mít. Luxus byl vždy její druhou přirozeností. Mia si užívala života v luxusu od doby, kdy byla malá holčička, vyrůstala prakticky v pohádce.

Už v raném věku nosila každý den nové šaty, měla rodiče, kteří jí umožnili mít cokoli, po čem srdce toužilo, bez ohledu na to, že to byla doba po Sametové revoluci. Její otec pracoval ještě tvrději, aby mohli žít ještě lépe. Vlastnili obchod a hotel na Václavském náměstí v Praze, a také několik dalších hotelů v Bratislavě. Mia, nikdy nemusela přemýšlet o penězích, nebyla nucena řešit finanční záležitosti.

Mia vešla do butiků a hned byla obklopena tuctem mladých slečen, kteří jí po hodinových komplimentech přesvědčili, aby si koupila černé šaty, které si tak moc přála. Byť se jí šaty nelíbily až tak moc, zvykla si na to, že nosí jen to nejlepší. Mia, známá také jako Mijuška, jak ji vždy oslovovala maminka, byla velmi štíhlá, vtipná a krásná černovlasá žena. V ten den, kdy si koupila ty černé šaty od Beáty Rajske v Pařížské ulici, slavila své 33. narozeniny. Večer si plánovala malou oslavu s rodinou a přáteli. Mia sice nebyla takovým typem člověka, který by trávil hodiny oslavou, ale ráda se chlubila vším možným. Mia byla žena, která milovala luxus a dbala na to, aby ho předváděla při každé příležitosti. Ať už to bylo na rodinných dovolených, kde si pečlivě vybírala ty nejhonosnější destinace, nebo když šla nakupovat nádherné oblečení, Mia vždy hledala ty nejlepší věci v životě. Její přátelé ji zbožňovali nejen pro její extravagantní vkus, ale také proto, že měla laskavé a citlivé srdce. Navzdory své lásce k vybraným věcem Mia nikdy nebyla z těch, kteří by se chlubili nebo se chlubili svým bohatstvím. Ona prostě žila. Svůj život prostě žila obklopena svým bohatstvím, a to díky své pečlivé pozornosti k detailům a pomoci své uklízečky, která přicházela jednou týdně, aby se postarala o to, aby každý kout jejího domova byl bez poskvrny. Mia měla neochvějnou touhu po čistotě a dokonalosti, nezanechávala žádné stopy prachu nebo nepořádku.

Oslava se konala po dlouhých přípravách v místní restauraci v centru města, kde bydleli. Sešla se celá rodina, její rodiče, manžel, děti a přátelé. Robert, manžel Mii.

Robert, vysoký a elegantní muž, vždy toužil po velké rodině. Už jako mladý vysokoškolák na Karlově univerzitě toužil po dokonalé a poslušné manželce, bohatém bohatství a úspěchu. V pětatřiceti letech se mu splnil sen. Je velmi ambiciózní, dochvilný, pracovitý, pohledný a také docela vtipný. Nikdy si nenechá ujít příležitost vtipkovat. Nedávno překvapil svou ženu tím, že si koupil dvě vstupenky do LEGOLANDU a šel tam sám s Miou. Nechali děti doma... což je docela našťvalo... Ale to je jen Robert. Miluje legraci, zábavu a smích. Cestou do své kanceláře si nemohl pomoci, ale přemýšlel o tom, jak moc se jeho život za poslední dva roky změnil. Před dvěma lety byl mladým a ambiciózním trenérem juniorského hokejového týmu. Věnoval svůj čas a energii formování mladých myslí a těl hráčů týmu, a dokonce je dovedl k vítězství v několika soutěžích. Ale až během jeho pobytu ve Vídni se pro něj všechno změnilo. Nabídli mu tam místo, kde pracoval s dětmi a pomáhal jim s rozvíjet jejich dovednosti ve sportu, který ho tak bavil. Byl to pro něj splněný sen, ve Vídni strávil dva neuvěřitelně úspěšné roky, zdokonaloval své trenérské dovednosti a pozitivně ovlivňoval životy dětí, se kterými pracoval. I když svou práci miloval, uvědomil si, že mu v životě něco chybí – rodina. Vždycky byl rodinný typ a představa, že bude trávit tolik času daleko od své ženy a dvou dětí, byla čím dál tím víc obtížnější a těžké pro něj. V den svých narozenin se tedy rozhodl opustit své místo ve Vídni a přestěhovat se zpět do rodné Prahy. Bylo to těžké rozhodnutí, protože obětoval potenciálně lepší kariérní příležitost, ale být nablízku své ženě Mie a jejich dvěma dětem pro něj znamenalo víc než cokoli jiného. A tak přijal nabídku na práci v místní kanceláři, kde by se mohl věnovat svým kariérním ambicím, ale zároveň být přítomen své rodině. Byla to nová kapitola v jeho životě. Taková, která byla plná výzev i odměn, ale v hloubi duše věděl, že je to pro něj ta správná volba.

♦ **Alex a Anita**, jsou dvě dospívající děti, děti Mii a Roberta.

Alexovi letos bylo třináct a Anitě deset, jsou to zlatíčka. Nejhodnější děti o nich Robert neustále povídá, což Mia tak nikdy necítila. Alex miluje fotbal, hraje ho až 3x týdně, někdy to až přehání, ale táta mu v tom nikdy nebránil, naopak vždy stál při něm. Anita je spíš tichá holka, jako malinká první, co uměla, než začala chodit a mluvit, tak malovat. Pořád brala do ruky cokoli, co psalo, a kreslila. No kreslila, ze začátku čmárala, ale teď chodí do školního kroužku, kde se věnuje kreslení a povídá o sobě, že bude kreslit už navždycky. Anita je sice tichá, ale po tatínkovi velmi chytrá a vždycky, když s tátou vaří, dokáží se spolu smát tak, že je to slyšet až k sousedům, kteří pak volají a ptají se co bude dobrého k večeři, že Anita s Robertem zase vaří a jsou slyšet až k nim přes betonový plot.

♦ **Jak Mia potkala Roberta.**

Jak se Mia potkala s Robertem? Jejich setkání se stalo už na škole, Robert vysoký černovlasý kluk a Mia černé vlasy až na zem. První setkání nebylo nic moc romantického, klasická party u kamaráda, kamarádky, pak se šlo jako parta lidí do tanečního vyhlášeného klubu v centru Prahy, a nakonec Mia druhý den měla rande s klukem, kterého každá její kamarádka chtěla. Mia vůbec netoužila po vztahu, a už vůbec ne po nekonečném vztahu, ve kterém se momentálně cítila. Začátky pro ni s Robertem byly někdy nekonečné, moc povídal, pořád se snažil o vtip a neustále jí nadbíhal, aby s ní mohl někam jít. Mie zpočátku imponovalo, že Roberta chce každá holka, kterou pomalu znala, chlubila se, že s ním chodí až nakonec zjistila, jak už to bývá, že se zamilovala do vtipálka, který by jí na ruku nosil. Viděla jeho lepší stránky, jako charakter a věděla po čase, že už ho nechce ztratit. Rodiče, proti tomu nic neměli, naopak byli rádi, že se Mia seznámila s Robertem, který má vysoce postavené rodiče v politice, a tak byli spokojení.

Robert ten večer měl jít na party k Pepovi, vůbec se mu ten večer nikam nechtělo, jenže Pepa mu asi 50x volal, ať jde, že tam nechce jít sám, že bude sranda a že tam budou nějaký nový „buchty“.

♦ *Mia a Robert – Trhliny v dokonalosti*

Byla středa ráno.

V kuchyni voněla káva, děti už byly ve škole, ale napětí mezi Miou a Robertem viselo ve vzduchu jako mlha, která se nechce zvednout.

„Zase jsi mi vzala kartu,“ řekl Robert tiše, bez hněvu, ale s nádechem unavené výčitky.

Mia seděla u stolu, dokonale nalíčená, ve svetru, který stál víc než jeho měsíční příspěvek na fotbal. Zvedla oči od mobilu. „Včera jsem platila nákup. Ty přece říkáš, že je to jedno, když jsme manželé.“

„Nejde o nákup, Miuško. Když mi na účtu zůstane dvě stě korun, nejsem úplně v pohodě. Máme dva roky hypotéku a ty pořád žiješ, jako by ti bylo dvacet,“ řekl, už trochu ostřeji. Pak se odmlčel a dodal tiše: „A jako by nám nikdy nemohlo dojít.“

Mia mlčela.

Ne proto, že by neměla co říct – ale protože nevěděla, jak říct, že neumí žít jinak. Že už odmala byla zvyklá na dostatek, na krásu, na pohodlí. A že i když věděla, že situace není ideální, nedokázala se smířit s představou života „normálního“. Nechápala, jak někdo může dobrovolně žít ve světě, kde se hlídá každá koruna. Ona vždycky hrála jinou hru – styl, dojem, výběr. Ne slevy a kompromisy.

Robert mezitím vstal, sáhl po klíčích a bez pohledu odešel. Zůstal po něm jen zvuk zabouchnutých dveří. A v Mie prázdno. A vztek. A nejistota. Ta nejtěžší ze všech – protože se netýkala bot nebo kabelek, ale něčeho mnohem hlubšího.

Začínáme se míjet, pomyslela si.

A poprvé ji napadlo, jestli neztratili něco důležitého po cestě. Něco, co kdysi ani nevěděli, že mají. Později odpoledne.

Robert seděl v autě před školou, čekal na Anitu. Alex byl dnes na fotbalovém soustředění. V ruce držel mobil, ale už půl hodiny jen

sjížděl staré fotky v galerii.

Mia na nich byla nádherná. Usměvavá, bezstarostná, v jeho tričku, bosá v trávě. On s ní, s dětmi, na dovolené.

Přemýšlel, jestli už tehdy byli slepí, nebo jen mladí. A jestli ten rozdíl vůbec něco znamená.

Přisedla si Anita, unavená ze školy.

„Tati?“

„Ano, sluníčko?“

„Ty a mamka se hádáte?“

Robert chvíli mlčel.

„Ne, jen se někdy nerozumíme.“

Anita pokývala hlavou. „Já taky někdy nerozumím Tobíkovi z kreslení. Ale pak mu nakreslím křečka a jsme zas kamarádi.“

Robert se usmál. V duchu si představil, jak by Mie nakreslil křečka. Nebo spíš účet za něj.

Večer v ložnici.

Mia ležela s knížkou, ale už deset minut četla stejný odstavec.

Robert si čistil zuby. Přemýšlel, jestli má něco říct. Nebo nechat ticho, ať vyprší samo.

„Možná bych mohla začít něco dělat,“ řekla Mia najednou. „Pracovat. Nebo psát blog. Nebo se zapojit do něčeho...“

„Myslíš kvůli penězům?“ zeptal se Robert a podíval se na ni přes zrcadlo.

„Myslím kvůli sobě,“ odpověděla po chvíli. A v jejím hlase poprvé nebyla obrana, ale možná naděje.

Poznámka autorky (v duchu vypravěčky):

Láska a peníze.

Dvě nejsilnější síly, které mohou vztah vynést ke hvězdám – nebo

potopit. Mia a Robert teprve zjišťují, že si vzali víc než jen navzájem. Vzali si i své představy, své minulosti, své stíny.

A možná bude třeba víc než luxusní šaty a legrační historky, aby zůstali spolu.

Příběh druhý: Alex a Šimon

Láska, kde se setkává s tvrdou realitou, kde se místo výloh v Pařížské ulici řeší slevy v Lidlu a kde štěstí nemá lesk šperků, ale tíhu účtenek. Alex seděla na okraji rozvrzané postele ve starém dětském pokoji, který patřil kdysi jejímu mladšímu bratrovi. Teď patřil jí, Šimonovi a jejich synovi Davidkovi. Tři lidé, jedna místnost, která voněla starým nábytkem a kompromisem.

Bylo ráno.

Davídek ještě spal. Šimon už odešel – jako každé ráno ve čtvrt na šest.

Dělal skladníka v areálu nedaleko letiště a vstával dřív, než začaly zpívat ptáci. Alex mu vždycky připravila čaj do termosky a jeden chleba se salámem, zabalený v ubrousku s dinosaury – jiný doma nebyl.

V domě bydleli s jejími rodiči. V kuchyni vládla matka, a v každém koutě bylo slyšet, že tu Alex s Davídkem jsou jen dočasně. Už rok a půl. Když jí bylo dvacet jedna, všichni říkali, že je blázen. Zamílovala se do Šimona tak rychle, že si ani nestihla všimnout, jak malý mají společný stůl. On měl jen střední, ona se zrovna odhlašovala z vysoké – bez hotových kreditů, ale s těhotenským testem v kabelce. Byl to impuls.

Byla to láska.

A pak už to byl život. Šimon nebyl romantik. Nebyl ani bohém. Byl prostě obyčejný kluk z vesnice, který si vážil práce a věděl, jak vypadá únava. Přišel domů, políbil Davídka, chytil Alex kolem ramen, zeptal

se, jestli je všechno v pohodě – a pak usnul během pěti minut s ponožkami na nohou.

Peníze nikdy nebyly dost. Nájem neplatili, ale podmínkou bylo, že přispívají na jídlo, že Alex doma pomáhá a že nebudou dělat „bordel“. Šimon nikdy nedělal bordel. Jen občas na balkoně brečel. V tichosti, aby to nikdo neslyšel. Davídek měl tři roky. Všichni říkali, že je krásný po mámě. Alex si to někdy opakovala jako mantru, když byla unavená a připadala si k ničemu. Dětské plenky kupovala ve slevě, oblečení po sestřenici. Když šli do Tesca, počítala každou věc v košíku – a když se Šimon jednou pokusil přihodit čokoládu navíc, ostře na něj sykla. Už nebyla ta veselá holka, co dřív. Nebyla zahořklá, jen unavená. Unavená z toho, že plánuje jídla podle letáku, že nikdy nepozvala Šimona na večeři, že ani jednou nebyli sami v kině. Ale večer, když Davídek spal a v kuchyni to konečně ztichlo, seděli vedle sebe a drželi se za ruce.

„Promiň, že to takhle je,“ řekl jí Šimon jednou.

Alex ho pohládila po krku. „Je to v pohodě. Máme sebe. A máme jeho. To je základ.“

Ale i přesto – uvnitř už to nebylo v pohodě.

Alex začínala cítit, že dusno není jen v pokoji, ale i v jejich vztahu. A že se něco musí stát.

Poznámka vypravěčky:

Mia měla vše, ale začala ztrácet duši vztahu.

Alex neměla nic, ale duši dává celou – a pomalu se v tom ztrácí ona sama.

Láska a peníze.

Jsou párem, který málokdy tančí v harmonii.

A někdy – jeden z nich prostě přestane hrát.

♦ *Rok 2010, město na okraji středních Čech*

Dny začaly splývat. Alex si někdy připadala jako figurka na hrací desce, kterou někdo posunuje bez pravidel. Pondělí se tvářilo jako středa, čtvrtek jako neděle. Každý den stejný – rychlý, hlučný, levný.

Byl duben. Začaly kvést první pampelišky a Davídek si jednu přinesl v ruce domů. Položil ji na stůl.

„Pro tebe, mami.“

Alex to dojalo. I bolelo.

Neměla pro něj ani pastelky, které viděl v reklamě. Když si půjčila tři stovky od mámy na dětské boty, slyšela při tom přednášku o tom, jak mít dítě v dvaadvaceti je nezodpovědné. Sklopila oči a mlčela. Šimon se mezitím pomalu začínal uzavírat. V práci byl ticho, doma už taky. Ne že by ji přestal mít rád. Jen byl vyčerpaný.

Jednou, večer, když byl Davídek nemocný a měli doma poslední Paralen pro děti, seděli spolu v kuchyni.

„Co budeme dělat, když onemocníme my?“ zeptal se.

Alex pokrčila rameny. „Zavřem se tu a přežijem. Jako krysy.“

To nebyl smích, to byla ironie. Ale přesto se usmáli.

Byli unavení, hladoví po čase bez výčitek, po dotyku, který není rychlý mezi přebalováním a mytím nádobí.

Ale pořád byli spolu. To si aspoň říkali.

♦ *Pak přišla krize.*

Ne velká a dramatická. Malá. Ta tichá, všední, která ale zadře klín do dřeva. Šimon dostal výpověď.

Z agentury přišel e-mail — neomluvený absence, zpoždění nízký výkon. Jenže on nechodil pozdě. Jen měl Davídka doma s horečkami. Jen jednou si vzal volno bez omluvy – a už to stačilo.

Seděl s Alex v pokoji. Dýchal nahlas.

„Řekli, že teď berou jen brigádníky. Za stopade na hodinu. A že mám bejt rád, že mi dali šanci.“

Alex ho poslouchala. Mlčela. Pak jen řekla:
„A co budeš dělat?“ „Budu dělat všechno.“

Ale v jeho hlase poprvé nebyla jistota.
Byla tam trhlina.

Přišla hádka.

Poprvé větší. Ne kvůli němu. Ani kvůli ní. Ale kvůli tomu, že došlo mléko, a že babička zakázala dát Davidkovi marmeládu, protože je „zbytečně rozmazlený“. Alex bouchla dveřmi. Šimon nic neřekl. Večer jen vynesl koš a vrátil se až za hodinu. Když se vrátil, byl cítit pivem. Poprvé.

„Jen dvě malý. Potřeboval jsem... vypnout.“

Alex ho dlouze pozorovala.

„Příště mi to řekni. A půjdeme vypnout spolu.“

Byli mladí. Ale už unavení.

A ani jeden netušil, že se brzy jejich svět rozpadne na víc než jen tři části.

♦ *Alex – Zlom, který nepřišel s křikem*

Jak se z mladé a unavené matky, která jen "přežívá", začne rodit někdo jiný. Ne hned. Ne naráz. Ale pomalu, pod tlakem života, který ji nechce pustit ke slovu. A právě proto se naučí mluvit silněji.

Alex seděla v dětském pokoji, kde tapeta s medvídky pomalu bledla. Davídek spal. Byl to jeden z těch vzácných večerů, kdy neusnul s pláčem. Ticho, které následovalo, nebylo klidné. Bylo podezřelé. Jako když víš, že se něco stane – jen ještě nevíš kdy. Na stole ležely dvě složenky, jeden dopis z pojišťovny a rozepsaný inzerát na hlídání dětí, který si psala sama pro sebe.

Přemýšlela, kolik si za to může vůbec říct.

„Když napíšu stovku na hodinu, budou se divit,“ šeptla si sama pro sebe. „Ale když napíšu padesát, budu se divit já.“

Počítala. Zase.

A v tom jí to došlo: celý život už jen počítá. Kolik zbývá do výplaty. Kolik si může dovolit jogurtů. Kolik hodin zbývá do rána. Kolik Šimon zase nepřišel domů. Byla unavená. Ne ze života. Z toho, že se jí pořád někdo ptal:

„A to jsi nepočítala s tím, že to bude těžký?“

„A proč si nenajdeš pořádnou práci?“

„A ty pořád bydlíte u tvých rodičů?“

Ano. Pořád.

A víš co? Pořád tam taky pere, vaří a uklízí. Bez výplaty, bez vděku, bez pokoje pro sebe.

Zlom přišel tiše. Jedno odpoledne, když šla s kočárkem domů, zahlédla v okně komunitního centra ceduli:

„Kurz: Zpět do práce po rodičovské.“

Nevěděla proč, ale zůstala stát. Dítě v kočárku kopalo nohama.

Podívala se na svůj odraz ve skle. Vlasy do culíku, černé kruhy pod, bunda po sestře. Ale oči... ty najednou neuhýbaly.

Vstoupila dovnitř.

U dveří se zeptala:

„Musím mít maturitu?“

Usmáli se: „Ne. Stačí, že jste přišla.“

Večer o tom řekla Šimonovi.

„To je nějaký kurz pro maminy, jo?“ utrousil.

„Jo. Pro ty, co chtějí zpátky mezi lidi.“

„A kdo bude hlídat malýho?“

„Nějak to zařídím.“

Nechápal to. Ale už to nebyl jeho boj. Alex začala chodit každou středu. Nejprve tiše seděla, pozorovala ostatní. Ale pak si začala dělat poznámky. A najednou mluvila.

Jedna lektorka jí řekla:

„Vy máte dar vyprávět. Nechcete zkusit psát?“

Smála se. Ale večer, když Davídek usnul, vzala si sešit.
Poprvé po letech psala něco, co nebyl nákupní seznam.
Napsala krátký příběh. O ženě, která ztratila všechno – a pak si našla sebe. Podepsala to:
Alex.

♦ *Slova, která se vrací*

Doma to vypadalo pořád stejně. Dětské hračky všude, zbytky od večere na stole, babička se ptala, jestli nemá zase horečku.
Ale uvnitř Alex bylo něco jinak.
Každý večer, když Davídek spal, seděla s hrnkem studeného čaje u kuchyňského stolu a psala. Nevěděla přesně co – vzpomínky, scény, rozhovory, pocity.
Bylo to jako když otevřeš rezavý kohoutek – nejdřív jen pár kapek, pak proud, co nejde zastavit.

Jednou večer se rozhodla, že si založí složku s názvem:
"Na cestě: Život s jedním děckem, bez peněz a s hlavou plnou nápadů."

Začala psát malý deníkový blog.
Ne pro lajky. Ne pro peníze. Jen pro ten pocit, že někdo tam venku čte a rozumí.
Překvapilo ji, že pár žen jí začalo psát.
„Píšeš, jako bys byla u mě doma,“ napsala jedna.
„Taky si takhle připadám, když malý večer usne a já mám v lednici jen kečup.“

Alex cítila, že psaní je jako nit, co ji drží pohromadě. Když měla pocit, že ztrácí kontrolu, psala.
Když měla pocit, že je zbytečná, psala.
A jednoho dne, když jí Šimon řekl:
„To tvoje psaní tě ale neuživí,“
se na něj poprvé podívala přímo a klidně řekla:
„Možná ne. Ale mně dává smysl.“

To bylo poprvé, kdy se jí Šimon podíval do očí a chvíli neřekl vůbec nic.

♦ *Alex se rozhodla.*

Přihlásí se na online kurz tvůrčího psaní. Bude psát povídky, příběhy, co nosí v sobě už roky.

Nechce slávu. Nechce být slavná blogerka.

Chce vydat knihu.

Knihu o ženách jako je ona.

Unavených. Silných. Zapomenutých. A přesto krásně lidských.

Příběh třetí: Julie a Tom

♦ *Julie a Tom – Zamilovanost na hranici světů*

(Rok 2010, léto v Brně)

Julie si připadala jako holka z jiného světa. Vlastně to ani nebyl pocit – bylo to prostě tak.

Bydlela se svou mámou a dvěma sourozenci v paneláku na kraji Brna. Máma dělala prodavačku v malém lahůdkářství, někdy i dvě směny denně. Táta od nich odešel, když bylo Julii deset. Od té doby se naučila nemít očekávání.

A přesto tam ten den stála – ve svých nejlepších šatech z výprodeje, na party, kam ji vytáhla kamarádka z kurzu angličtiny.

Tam ho uviděla poprvé.

Tom.

Vysoký, s lehce rozevlátými vlasy a úsměvem, co by přesvědčil i ledničku, že je jí teplo.

Tom byl všechno, co Julie nebyla.

Přirozeně sebevědomý. Kluk, co studoval ekonomii v Praze, přijel domů do Brna jen na víkend a celý večer se bavil tak lehce, jako by ho nic netížilo.